

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. София, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разглежда докладваното от Рени Ковачка Въззивно търговско дело № 20221001000181 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и следв. от ГПК .

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 900688/29.12.2021год. , подадена от „ Инерт Бетон Комерс“ ЕООД и „ Строй Трейд-99“ ЕООД срещу Решение № 901246/29.11.2021год., постановено по т.д.№ 98/2020год. по описа на ОС-Благоевград, с което е прогласена недействителността по отношение на Държавата на Договор за цесия от 02.08.2019год., с който „ Инерт Бетон Морес“ ЕООД е прехвърлил на „ Строй Трейд-99“ЕООД вземането си от Община Кресна въз основа на влезли в законна сила Решения на Арбитражния съд при „ Българската търговско –промишлена палата“ гр.София по ВАД № 160/2017год. и по ВАД № 159/2017год. в общ размер на 1 375 535.45 лева срещу заплащане на цена от 1 100 000 лева,която съгласно чл.8 от Договора е следвало да бъде заплатена в срок до пет дни, считано от датата на пълното събиране на сумата от длъжника ,но не по-късно от 2 месеца от сключването на настоящия договор,както и с което „ Инерт Бетон Комерс „ ЕООД и „Строй Трейд 99“ ЕООД са осъдени да заплатят по сметка на ОС-Благоевград държавна такса в размер на 5 217.28 лева.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Изразява се несъгласие с направения от първоинстанционния съд извод за наличие за изпълнен фактически състав на чл.216, ал.1 ,т.4 от ДОПК в две направления- че установените по делото публични задължения в размер на 541 208.58 лева са на трето лице – праводател на цедента, а не произтичат от актове , издадени на цедента и че не е установено намерението на цедента за увреждане на публичния вискател. Счита се, че първоинстанционният съд не се е съобразил с ограничението на отговорността на приобретателя, визирана в чл.15, ал.3 от ТЗ и с обстоятелството , че с плащането на цената по процесния договор за цесия имуществото на длъжника се е увеличило ,което опровергава твърденията за наличие на увреждане. Счита се за необоснован и извода на съда за наличие на свързаност между участвалите в сделката лица и оттук- за знание за увреждането. Твърди се , че публичните задължения на ЕТ „ А. стил-99-И. Г.“ са погасени с изтичане на 5-годишен давностен срок , поради което приобретателят на прехвърленото по чл.15 от ТЗ търговско предприятие не може да отговора за тях. По изложените

съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. При уважаване на жалбата се претендират разноски за двете съдебни инстанции.

Писмен отговор не е подаден от въззиваемата страна.

Апелативен съд –София, в настоящия си състав, след като се запозна с доказателствата по делото и доводите на страните, намира жалбата за процесуално допустима като подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 от ГПК, от легитимирани да обжалват лица - имащи интерес от обжалването и срещу подлежащ на обжалване акт.

Пред ОС-Благоевград е предявен иск от Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-София за прогласяване на недействителността по отношение на държавата, на основание чл.216, ал.3 от ДОПК във вр. с чл.135 от ЗЗД, на Договор за цесия от 02.08.2019год., с който „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД е цедирал на „Строй Трейд 99“ ЕООД свое вземане от Община Кресна.

В исковата молба ищецът твърди, че на 09.01.2009год. между ЕТ „А. стил-99-И. Г.“ и Община Кресна е сключен договор за строителство и че през периода от 2012год. до 2014год. едноличният търговец е натрупал публични задължения за осигурителни вноски и задължения за ДДС, установяващи се от подадени от него декларации-образец 6 и справки – декларации по ДДС и възлизащи на сума в размер на 521 795.28 лева. Твърди, че титуляр на тези задължения след 17.12.2014 год. е станал „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД като приобретател по сключен с ЕТ „А. стил-99-И. Г.“ договор за покупко-продажба на търговското предприятие на ЕТ съгласно чл.15 от ТЗ. Сочи, че с решения на Арбитражния съд при „Българска търговско промишлена палата“ гр. София, постановени по ВАД № 159/2017год. и ВАД № 160/2017год. и във връзка със сключения между ЕТ „А. стил-99-И. Г.“ и Община Кресна в полза на „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД са присъдени суми в общ размер на 1 375 534. 45 лева, които вземания към Община Кресна със сключен на 02.08.2019год. договор за цесия за прехвърлени на „Строй Трейд 99“ ЕООД срещу заплащане на възнаграждение в размер на 1 000 000 лева в уговорения в чл.5 от договора срок - не по-късно от 2 месеца от сключването на договора или до 02.10.2019год. Посочва, че към момента на цесията и въз основа на посочените декларации са налице неплатени публични задължения на дружеството – цедент и че са предприети действия за неговото обезпечаване и събиране чрез образуване на изд.№ 180543301/2018год-. по описа на ТД на НАП. Твърди също така, че плащане на цесионера по договора за цесия не е извършвано и това, както и необявяването на тези вземания, дори и като спорно вземане, в представена пред органите на НАП оборотна ведомост, манифестирали намерение за увреждане на интересите на кредитора- ТД на НАП София. Сочи, че цедента е знаел, че има непогасени публични задължения, тъй като купувайки търговското предприятие на едноличния търговец е следвало да се уведоми за неговите задължения и е бил уведомен за тях на 24.08.2018год. с връчването на съобщение за доброволно изпълнение по изп.д. № 180543301/2018год. и постановление за налагане на обезпечителни мерки. Ищецът сочи също така, че е налице знание за увреждането и у цесионера, доколкото Управителя на „Строй Трейд 99“ ЕООД –Г. К. е дъщеря на В. К. Г.- управител и едноличен собственик на „Инерт Бетон Комерс“ЕООД. Посочва, че процесните задължения са натрупани от ЕТ „А. Стил-99- И. Г. на физическото лице И. Г. Г., която е съпруга на едноличния собственик и управител на дружеството- цедент и майка на едноличния собственик на дружеството –цесионер.

В срока по чл.367, ал.1 от ГПК е подаден писмен отговор от „Строй-Трейд 99“ ЕООД, с който оспорва предявения иск като неоснователен и прави искане за неговото отхвърляне. Твърди, че е добросъвестен приобретател на прехвърлените с договора за цесия вземания и че е заплатило възнаграждението по договора за цесия, поради което не е налице намаляване на имуществото на длъжника, респ. не е налице твърдяното увреждане. Оспорва твърденията на ищеца за наличие на знание у цесионера за увреждането с оглед на факта, че управителя на „Строй Трейд-99“ ЕООД е дъщеря на управителя на дружеството - цедент и оспорва твърдението за солидарна отговорност на приобретателя на търговското предприятие на ЕТ по отношение на процесните публични задължения. По изложените доводи прави искане за отхвърляне на предявения иск като неоснователен.

Искът е оспорен и от ответника „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД. В подадения писмен отговор той излага доводи за това, че не носи солидарна отговорност, заедно с ЕТ „А. стил -99- И. Г. „ за публичните задължения на последния, доколкото отговорността му съгласно чл.15, ал.3 от ТЗ

била ограничена до размера на получените права. Поддържа , че задълженията на самия прехвърлител са погасени по давност и че липсва увреждане на кредитора, тъй като с получаване на възнаграждението по договора за цесия, имуществото на длъжника не само не се е намалило, но дори се е увеличило. По изложените доводи прави искане за отхвърляне на иска като неоснователен.

По така предявения иск първоинстанционния съд се е произнесъл с обжалваното в настоящото производство решение като е прогласил недействителността на договор за цесия, сключен между „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД и „Строй Трейд 99“ ЕООД. За да уважи иска съдът е приел , че към 17.12.2017год. ЕТ „А. стил-99-И. Г.“, е имала непогасени по давност публични задължения в размер на 541 208.58 лева и че „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД носи солидарна отговорност за тях на основание чл.15, ал.3 от ТЗ ,както и че на 02.08.2019год. е прехвърлил вземанията си спрямо Община Кресна с намерение да увреди публичния вискател. Намерението за увреждане е извел от установените действия на длъжника „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД, изразяващи се в откриване на отделна сметка, извън запорираните такива, по която е преведено възнаграждението от 1 000 000 лева по договора за цесия и последващото ѝ закриване, определено като целящо да препятства насочване на принудителното изпълнение върху тази сума. Приел е също така ,че цесията е недействителна и на друго основание , а именно като извършена между „свързани лица“, по смисъла на параграф 1 „т.3,б.“ А“ от ДР на ДОПК,както и че публичните задължения не са погасени по давност ,тъй като за част от тях давността е прекъсната с предприемане на действия по принудителното им събиране , а за друга- не е текла, тъй като е била спряна с налагането на обезпечителните мерки на основание чл. 172, ал.1 ,т.5 от ДОПК.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, а за правилността му - единствено по въведените в жалбата основания и при съблюдаване правилното приложение на относимите императивни материалноправни норми.

При осъществяване на тези си правомощия въззивният съд намира обжалваното решение за валидно и допустимо . Счита се обаче за дължен служебно , а и с оглед направено във въззивната жалба оплакване за допусната непълнота в обжалваното решение , обосновано с липсата на посочено основание в диспозитива на съдебния акт, на което се прогласява недействителността на атакуваната сделка, да разгледа въпроса относно правната квалификация на разгледания иск от първоинстанционния съд и дали последният се е произнесъл по действително заявения такъв. Въпросът относно правната квалификация на иска е възникнал още в хода на първоинстанционното производство и се поставя и пред въззивната инстанция с оглед разгледаните от първоинстанционния съд две основания за относителна недействителност на атакуваната сделка и формулирания диспозитив на първоинстанционния акт.

Съгласно ТР №1/2013г. на ОСГТК на ВКС когато въззивният съд прецени, че дадената от първата инстанция квалификация на предявения иск е неправилна, вследствие на което на страните са били дадени неточни указания относно подлежащите на доказване факти, той следва служебно, без да е сезиран с такова оплакване, да обезпечи правилното приложение на материалния закон по спора, като даде указания относно релевантните факти и разпределението на доказателствената тежест, и укаже на страните необходимостта да ангажират съответни доказателства /чл.146, ал.1 и ал.2 от ГПК /. Така въззивният съд ще осигури изпълнението на основната функция на доклада -

обезпечаване правилността на изводите на решаващия съд относно релевантните факти и гарантиране на съответстващите им правни изводи, с оглед необходимостта съдебното решение по съществува на спора да кореспондира с приложимия за случая материален закон /чл.5 от ГПК /

Предметът на делото е спорното материално субективно право - претендирано или отричано от ищеца право, индивидуализирано от основанията и петитума на иска. Каква е правната квалификация на спорното право се определя от съда, съобразно въведените от ищеца твърдения. Въззивният съд намира, че дадената от първоинстанционния съд правна квалификация на спора е неправилна и не съответства на въведените от ищеца факти и обстоятелства както и формулираният петитум. При непроменените фактически твърдения и петитум, ако въззивният съд възприеме различна от дадената от първоинстанционния съд правна квалификация, той следва да разреши спора по същество и в съответствие с действителното правно основание, а не да обезсилва първоинстанционното решение с връщане на делото за разглеждане въз основа на приетата правна квалификация. /така Решение №73/23.05.14г. по гр.д.№173/2014г. на ВКС/ По процесуалноправния въпрос за правната квалификация на иска и правомощията на въззивния съд при констатация за неправилна правна квалификация, дадена от първоинстанционния съд, е налице трайно установена съдебна практика по реда на чл.290 ГПК, напр. решение № 124 от 24.03.2011г.по гр.д.№ 822/2010г на IV г.о.; Решение № 226 от 03.08.2011г. по гр.д.№ 1470/2011г. на III г.о.; Решение № 329 от 20.12.2011г. по гр.д.№ 1789/2010г. на III г.о.; Решение № 138 от 25.03.2011г. по гр.д.№ 1127/2010г. на IV г.о.; Решение № 375 от 26.10.2011г. по гр.д.№ 931/2009г. на IV г.о.; ; Решение № 673 от 29.09.2009г. по гр.д.№ 2868/2008г. на III г.о.; Решение № 439 от 23.07.2010г. по гр.д.№ 476/2009г. на IV г.о.; Решение № 398 от 25.05.2010г. по гр.д. №738/2009г. на IV г.о.; Решение № 45 от 20.04.2010г. по т.д.№ 516/2009г. на II т.о. и Решение № 75 от 28.05.2010г. по т.д.№923/2009г. на II т.о. В цитираните решения последователно е застъпено становището, че неправилната правна квалификация, дадена от първоинстанционния съд, прави решението незаконосъобразно, тъй като определяне на действителното правно основание е дейност на съда по приложението на закона и негово задължение е да установи приложимата норма и да разгледа предявения иск. Ако съдът се е произнесъл по заявените факти, но ги е подвел под грешно основание, не се касае за произнасяне по непредявен иск, а за неправилно приложение на материалния закон. Така постановеното първоинстанционно решение не е недопустимо и не се налага обезсилването му и връщане на делото за ново разглеждане, а е незаконосъобразно. Недопустимо е решението когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало съдът се е произнесъл по предмет, с който не е бил сезиран - когато е определил спорното право въз основа на обстоятелства, на които страната не се е позовала, в който случай е разгледан иск на непредявено основание. Правната квалификация на иска е свързана с допустимостта на постановеното по него решение, само когато е нарушен принципът на диспозитивното начало в гражданския процес, когато съдът се е произнесъл извън определения от страните по спора предмет и обхвата на търсената защита. Когато такова нарушение не е налице, дадената от съда правна квалификация на иска, с който е сезиран, във всички случаи обуславя правилността на решението. В тази част не е загубило сила и разрешението в ТР №1/04.01.2001г. на ОСГК на ВКС, че правораздавателната дейност на въззивната инстанция е твърдествена на тази на първоинстанционния съд, включително и по отношение квалифициране на спорното право, поради което когато въззивният съд, при непроменени фактически твърдения и петитум на исковата молба, възприеме различна правна квалификация от дадената в обжалваното решение, следва да разреши спора в съответствие с действителното правно основание и изложи собствени мотиви. Решението не е недопустимо, само поради неправилната правна квалификация на спора. Когато липсва такова нарушение на диспозитивното начало в процеса, дадената от съда правна квалификация на исковата претенция, с която е сезиран, във всички случаи обуславя правилността на решението му, но не и неговата допустимост.

В случая, въззивният съд намира, че първата инстанция неправилно е квалифицирала иска по чл.216, ал.1 ,т. 4 от ДОПК /като в мотивите на съдебния си акт е разгледала като основание за относителната недействителност на атакуваната сделка и посоченото такова в чл. 216, ал.1 ,т.6 от ДОПК / вместо по чл.216, ал.3 от ДОПК във вр. с чл. 135 от ДОПК. При определяне на правната квалификация на иска първоинстанционния съд не се е съобразил с действащата към датата на депозиране на исковата молба и Определение № 904172/02.11.2020год., редакция на чл. 216,ал.1 от ДОПК , която е различна по съдържание от действащата такава към настоящия момент. Исковата молба е депозирана на 23.02.2020год.,към който момент разпоредбата на чл.216, ал.1 от ДОПК /в редакцията ѝ обн.в ДВ бр.105 от 2005год. в сила от

01.01.2006год./ е предоставяла възможност за предявяване на иск за прогласяване нищожността на увреждащи държавата или общините сделки и действия, конкретно изброени в шест хипотези , единствено в случай, когато те са сключени след датата на установяване на публичните задължения , съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения .Чрез изменението на разпоредбата на чл.216, ал.1 от ДОПК / обн.в ДВ бр. 105/2020год. в сила от 01.01.2021год./ такава възможност е предоставена и по отношение на сделките и действията, конкретизирани в шест хипотези, но и като осъществени след датата на деклариране на публичните задължения.

Непроменена е останала разпоредбата на чл. 216, ал.3 от ДОПК, съгласно която извън случаите по ал. 1 правата на кредитора по могат да бъдат упражнени от съответния публичен вискател или от публичния изпълнител и в които случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица.

С оглед заявените в исковата молба факти касаещи публични задължения на прехвърлителя по атакуваната сделка , посочени като формирани от подадени декларации - образец 6 и справки декларации по ДДС се налага извод ,че към датата на предявяване на иска за ищеца не е съществувала възможността да защити правата на държавата ползвайки специалния ред за това ,предвиден в чл.216, ал.1 от ДОПК. Както се посочи по-горе , към този момент , такава възможност е била предвидена за извършени от длъжника сделки и действия след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, но не и в хипотеза на декларирани публични задължения ,която е поддържана в исковата молба. Разпоредбите на чл.216, ал.1 и чл.216, ал.3 от ДОПК вр. с чл.135 от ЗЗД са в съотношение на специална /чл.216, ал.1 от ДОПК / към обща /чл. 216, ал.3 от ДОПК , поради което и доколкото към датата на предявяване на иска не са били налице предпоставките и елементите от фактическия състав на чл.216, ал.1, то защитата на държавата е тази по реда на чл. 216, ал.3 от ДОПК вр. с чл. 135 от ЗЗД.

Погрешната правна квалификация не се е отразила на извършения от първостепенния съд доклад по чл.146 ГПК, както и на разпределената доказателствена тежест, с която изрично е указано на ищеца, че следва да установи наличието на публични задължения на прехвърлителя по атакуваната сделка /качеството му на кредитор на първия ответник/ , увреждащия характер на сделката, а на приобретателя по сделката е указана изрично доказателствената тежест да установяване правоизключващото му възражение за липсата на знание за публични задължения на цедента към държавата към датата на сключването на договора за цесия. Липсата на указания за установяване на твърдяната от ищеца свързаност между ответниците не опорочава доклада на съда ,тъй като наличието на роднински връзки между физическите лица -управители на дружествата по атакуваната сделка не е била спорна между страните –Спорът е бил фокусиран единствено върху това дали родствениите връзки между тях предпоставят знание за увреждането като ответниците са поддържали противното . При тези указания и въпреки излагането на мотиви в съдебния акт във връзка с наличието на елементите от основанията на т.4 на чл.216, ал.1 от ДОПК и на основанията на т.6 на чл.216, ал.1 от ДОПК, настоящият съдебен състав намира че първоинстанционния съд е изследвал факти, относими към претенцията по чл.216, ал.3 от ДОПК вр. с чл.135 от ЗЗД, поради което неправилната квалификация не води до недопустимост на обжалвания съдебен акт .С оглед на това въззивният съд дължи произнасяне по същество на спора съобразно приетата от него правна квалификация по чл.216, ал.3 от ДОПК вр. с чл.135 от ЗЗД.

С така предявения иск се иска прогласяване недействителността на сключен на 02.08.2019год. между двамата ответници договор за цесия . По силата на така сключения договор „Инерт бетон комерс“ ЕООД е прехвърлил на „ Строй Трейд 99“ ЕООД вземания срещу Община Кресна по влезли в сила решения на Арбитражния съд при БТПП по ВАД № 159/2017год и ВАД № 160/2017год. в общ размер на 1 375 534.45 лева , ведно със съответната лихва за цена в размер на 1 100 000 лева, платима в срок от 5 дни, считано от датата на пълното събиране на сумата от длъжника , но не по-късно от 2 месеца от сключване на договора или съответно до 02.10.2019год. Цитираните в договора арбитражни решения са представени по делото ,както и са представени писмени доказателства имащи отношение към възникването и размера на прехвърленото вземане От тях е видно ,че цедираното вземане съставлява неизплатено от Община Кресна възнаграждение за изпълнени СМР по договор за СМР от 09.01.2009год., който е наличен по делото и което е сключен между Община Кресна в качеството на възложител и ЕТ „ А. Стил 99- И. Г. „ в

качеството му на изпълнител .По делото е наличен и договор от 17.12.2014год. , сключен на основание чл.129 от ТЗ, по силата на който И. Г. Г. в качеството си на ЕТ „ А. Стил-99-И. Г.“ е продала на „Инерт Бетон Комерс“ ЕООД търговското предприятие и фирмата на ЕТ „ А. стил-99-И. Г. „, с всички произтичащи от това права и задължения за сумата от 1000лева.

За да се уважи така предявения иск ищецът носи тежестта да докаже качеството си на кредитор на първия ответник; факта, че процесната сделка го уврежда; свързаността на лицата по сделката; евентуално - знание и намерение на страните по сделката за увреждането. Върху ответниците ляга тежестта да докажат собствените си възражения и евентуално да оборят презумпцията за знание за увреждането.

В процесния случай ищецът се легитимира като кредитор, твърдейки наличието на публичните задължения на цедента към момента на цесията , формирани от подавани от ЕТ „ А. стил-99-И. Г. „ декларации образец 6 и справки декларации по ДДС за периода от 31.10.2012год. до 14.06.2013год., които задължения възлизат на сумата от 521 795.28лева. Такива действително се установяват от представените по делото декларации и от констатациите на изготвената по делото съдебно-икономическа експертиза / основна и допълнителна /, на която съдът се позовава като неоспорена и компетентно дадена. Установява се също така ,че това са публични задължения на ЕТ „А. стил-99-И. Г. „възникнали преди датата на прехвърляне на търговското предприятие на едноличния търговец и в тази връзка като спорен по делото се очертава въпроса дали правоприменика - първи ответник по делото отговаря солидарно с отчуждителя за задълженията на последния.

В чл.15, ал.3 от ТЗ е предвидено, че при прехвърляне на предприятието, ако няма друго споразумение с кредиторите, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприменика до размера на получените права. По делото не се твърди и не се установява наличието на сключено с кредитора споразумение ,поради което първият ответник по делото се явява солидарно отговорен с отчуждителя за процесните публични задължения. Неоснователно се поддържа ,че отговорността му е ограничена до размера на придобитите от него права. Действително според чл.15, ал.3 от , изр. 1 от ТЗ обема на отговорността е ограничен до „, размера на получените права „, , но в константната съдебна практика е прието, че уточнението „, до размера на получените права „, касае отношенията между съдължниците ,но не и отношенията с кредиторите. По отношение на тях размерът на получените права е без значение и този размер не ограничава отговорността на солидарните длъжници-отчуждител и правоприменик спрямо кредиторите./ така Решение № 179/10.01.2014год. по т.д. № 396/2012год. на ВКС/.

Неоснователно е и възражението на първия ответник ,че не е солидарно задължен, тъй като такава отговорност не била предвидена в специалните данъчни закони. Разпоредбата на чл.15, ал.3 от ТЗ е приложима и в случай , че прехвърленото предприятие има данъчни задължения, а настоящия случай е точно такъв и това е записано в чл. 124, ал.2 от ЗКПО.

Следва да се има предвид ,че преценката за наличие на публични задължения следва да бъде съобразена с утвърдения ред за установяване на дължимостта и определяне размера на задължението. Чл. 105 от ДОПК определя декларацията, изходяща от данъчнозадълженото лице като необходимо, но и достатъчно средство за установяване основанието и размера на задължението. В чл.109, ал.2 от ДОПК изрично предвижда ,че отразени в предписаната от специалния закон декларация не могат да бъдат преразглеждани от данъчната администрация след изтичане на указания срок , поради което и съгласно чл.107 от ДОПК представените по делото декларации установяват вземанията както по основание, така и по размер.

Процесните публични задължения не са погасени по давност , поради което направеното в този смисъл възражение на ответниците в първоинстанционното производство и поддържано във въззивната жалба се явява несъстоятелно. До същия извод е достигнал и първоинстанционния съд , излагайки подробни мотиви , които настоящият въззивен състав напълно споделя и към които препраща на основание чл.272 от ГПК. Най-старото публично задължение е за м.01.2012год. поради което съгласно предвиденото в чл.171, ал.1 и ал.2 от ДОПК давностния срок започва да тече от 01.01.2013 г. /считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение/ и изтича на 01.01.2018год. При наличните данни по делото за образуване както по отношение на ЕТ „ А. Стил -99-И. Г. „, така и по отношение на „ Инерт Бетон Комерс“ ЕООД изпълнителни дела, наложените по тях обезпечителни мерки и предприети изпълнителни действия, се следва извод ,че за част от процесните публични вземания давността е

спряна на основание чл.172, ал.1 ,т.5 от ДОПК и за друга-прекъсната на основание чл. 172, ал.2 от ДОПК.

За доказано настоящият съдебен състав намира и увреждане на кредитора, доколкото увреждащо интереса на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника е всяко разпореждане, с което отделен имуществен обект се изважда от патримониума на длъжника или се намалява неговата пазарна цена. Без значение за наличието на увреждане е дали при разпореждането в патримониума на длъжника постъпва друго имуществено благо, тъй като цялото имущество на длъжника служи за удовлетворение на кредиторите и всеки от тях решава от цената на кой имуществен обект да се удовлетвори. За кредитора има значение, колко бързо, лесно, сигурно и с по-малко разходи се осребряват различните имуществени обекти в патримониума на длъжника (решение № 201 от 31.10.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1036/2018 г., IV г. о., ГК, решение № 225 от 22.10.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2751/2018 г., IV г. о., ГК). Сделката от 02.08.2019 г., с която първия ответник "Инерт Бетон комерс" ЕООД прехвърля на втория ответник- „ Строй Трейд“ ЕООД вземане в размер на 1 375 534.45 лева се явява увреждаща по отношение на държавата, защото по този начин длъжникът намалява секвестрируемото си имущество. Действително , от изготвената по делото съдебно-икономическа експертиза се установява ,че уговореното в договора за цесия възнаграждение в размер на 1 000 000 лева не е изплатено изцяло, а частично и разсрочено. През периода от 26.08.2019год. до 30.08.2019год. е заплатена на цедента сума в общ размер на 900 000лева ,като са останали дължими 100 000 лева.Установява се ,че плащането на сумата е надлежно осчетоводено както по сметка на цедента, така и по сметка на цесионера. Установява се и че получаването на сумата от 900 000лева от цедента е по цитирана от вещото лице банкова сметка в „ Интернешънъл Асет банк“ АД. Последната ,видно от представени по делото

писмо от „ Интернешънъл Асет банк“ АД от 11.02.2019год. и справка за банкови и платежни сметки и банкови сейфове на физическо/юридическо лице от 08.03-2021год. , е открита от „ Инерт Бетон комерс“ ЕООД на 26.08.2019год. и закрыта на 02.12.2019год., поради нулево салдо. Очевидно е, че заплатеното по договора за цесия възнаграждение не е налично и не би могло да послужи за удовлетворяване на публичните вземания на държавата .Такава възможност не съществува и поради липсата на друго притежавано от длъжника имущество, данни за което се съдържат по делото. С оглед изложеното , извършената между ответниците сделка е увеждаща за кредиторите и възраженията за противното се явяват несъстоятелни.

Установен е и субективният елемент от фактическия състав на чл.216, ал.3 вр. с чл. 135 от ЗЗД. Съгласно установената практика (решение № 86 от 30.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 1164/2015 г., IV г. о., ГК и др.) оборимата презумпция за знание на увреждането, установена с разпоредбата на чл.135, ал.2 от ЗЗД, намира приложение и по отношение на юридическите лица, чиито собственици и управители са от кръга на лицата по чл.135, ал.2 от ЗЗД. Счита се, че и длъжникът знае за увреждането. С оглед на това, наличието на свързани лица по см. на чл.216, ал.3 от ДОПК, вр. чл.135 от ЗЗД , във вр. с параграф 1 ,т.3, б.“ А“ и „ Б“ и б.“ Д“ от ДР на ДОПК следва да се приема и когато длъжник на държавата е търговско дружество, и родството по правата линия е между неговите (единствени) съдружници и управители, и контрагентите по сделката. Не се спори между страните и се установява от доказателствата по делото, че едноличният собственик на дружеството-цедент /към датата на цесията /е баща на едноличния собственик на дружеството -цесионер като при така установената родствена връзка следва да се приеме ,че цедента и цесионера са свързани лица.С оглед и на това се прилага презумпцията по чл.135, ал.2 от ЗЗД и чл.216, ал.3 вр. с параграф 1,т.3, б.“А“ и б.“ Д“ от ДР на ДОПК за знание за увреждане от всеки от ответниците. Знанието на длъжника "Инерт Бетон Комерс" ЕООД се обосновава както с предприетите от ищеца действия по образуване на изп. дело № 3301/2018год. за събиране на вземанията, безспорно предхождащи разпоредителната сделка, така и с качеството „съпруг“ на едноличния собственик на капитала на физическото лице- И. Г. –собственик на ЕТ „ А. стрил-99-И. Г. „ . Предвид гореизложеното настоящият състав намира , че знание за увреждането на кредитора е доказано както у цедента, както и у цесионера. Тази презумпция за знание не е оборена, като тежестта на доказване е за ответниците - последните следва да докажат незнание, което в случая не е сторено.

При гореизложеното, съдът намира, че атакуваната от ищеца сделка следва да бъде обявена за недействителна по отношение на държавата, доколкото са налице всички предпоставки

по чл. 216, ал.3 от ДОПК във вр. с чл.135 от ЗЗД. До същия краен извод е достигнал и първоинстанционния съд в обжалваното решение, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода от спора , в полза на въззиваемия и на основание чл. 78, ал.8 от ГПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лева.

С оглед изхода на спора на ответниците не се дължат разноски.

Мотивиран от горното , Апелативен съд-София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 901246/29.11.2021год., постановено по т.д.№ 98/2020год. по описа на Окръжен съд-Благоевград.

ОСЪЖДА „ Инерт Строй 99“ ЕООД с ЕИК 202726592 със седалище и адрес на управление : с. Долна Градешница, общ.Кресна, обл. Благоевград , ул.“ Първа „№ 20 и „Строй Трейд-99“ЕООД с ЕИК 205411882 със седалище и адрес на управление: с. Долна Градешница, общ.Кресна, обл. Благоевград , ул.“ Първа „ № 20 да заплатят на Национална агенция за приходите чрез ТД на НАП София с адрес: гр.София , ул.“ Триадица“№2, ет.6, ст.2 юрисконсултско възнаграждение в размерна 300 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване при наличие основанията по чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____